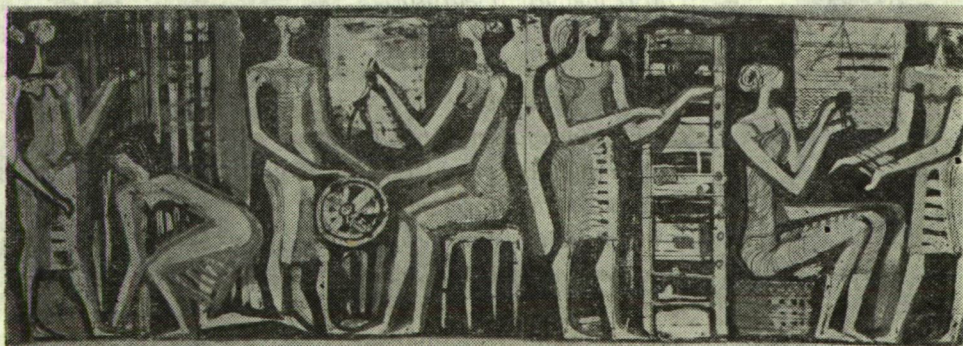

Mikorra ő már eszmélt, parton voltak
s nem vette észre, mikor csöndesült el
ziháló mellük szabad lélegzésre.
Nem látott napot kelni vöröslöbben,
mint akkor, hogy a löporfüst elült
s a szeretőknek szívét melengette.
Nem látta, hogy a fegyverek vasából
miként kovácsolt szerszámot az élet,
s hogy véres földön zöldült ki a búza.

Mikorra eszmélt, helyén volt már minden
pontosan, ahogy
fönt a csillagok.
S mintha csak érte lenne fényük,
beléjük szédült s aztán kevesellte:
csak annyi lenne élete, szerelme,
mit elfújhatna egyetlen atom? . . .

Konok félelmet majmol valahonnét
s nem érti, apja mért olyan nyugodt,
hogy újrakezdi tollbamondás nélkül,
elébe tartva érdes tenyerét:
mint a tükörben, benne nézd magad
vagy fordíts hátat, hogyha nem elég!

Ott vagy te minden eredő vonal
árkában — bütykös két tenyérbe vésve —
s a szertefutó mellék-erezetben,
s újabban itt, véletlen rímeimben,
hogy tűnődésem, látod, el se higgyem.

Stefániai Edit: Fonás